

alle Sider var enig. Regjeringen har heller ikke indbragt noget nyt Lovforslag. Men Regjeringen har ladet to Aar hengaa unyttede, og da disse to Aar ere gaaede, kommer den og foreslaar paa Finantsloven det Selvsamme, som den Gang blev saa stærkt kritiseret og blev afvist. Regjeringen kan jo sige sig selv, at der ikke er nogen som helst Udsigt til nu snarere end den Gang at faae det gjenført. Og paa hvad Begrundelse gjentaar Regjeringen sit Forslag? Ikke, at der er noget som helst nyt Argument til Fordel for at gaa den Vej, som den Gang blev afvist; der er ikke et eneste nyt Argument. Det hedder i Anmærkningerne, at det er blevet paatrængende nødvendigt, at der snarest muligt sker en Udvidelse af Pladsen paa den nuværende Banegaard, og da det ikke kan lade sig gjøre at faae en saadan Udvidelse gjennemført snarest muligt, saafremt man vil søge at realisere Planen om en ny Banegaard Syd for Vesterbro, er der intet Andet at gjøre end at acceptere den Plan, som Regjeringen for to Aar siden forelagde. Med andre Ord, Regjeringen lader Tiden gaa unyttet hen, og naar den saa er gaaet vel til Spilde, saa at man staar overfor Nødvendigheden af at træffe en hurtig Afgjørelse, kommer Regjeringen og siger: Nu have I Kniven paa Struben, nu er der ikke Andet for end at gjøre det, I ikke før vilde gjøre. Overfor en saadan Udfærd er der virkelig ikke noget Andet for Folkethinget at svare end at slaa en Blækstreg over det Hele. Det kan være galt nok ikke at faae det, man vil have, men det er ti Gange værre at lade sig tvinge til det, man ikke vil have. Det kan meget gjerne være, hvis Regjeringen lader gaa to, fire, sex Aar endnu paa samme Maade, at Forholdene til Slutning blive aldeles utaalelige paa Rjøbenhavns Banegaard. En skøn Dag kan to Tog støde sammen, en Snees Mennesker blive maledede, eller ogsaa maa man finde sig i at indskrænke Trafikken, begrænse Togenes Antal osv. Dette kan være meget ubehageligt, men man maa jo finde sig deri. Naar Regjeringen vælger at forholde sig fuldstændig passiv og overhovedet ikke foretager sig noget som helst Andet end blot halstarrig at gjentage det samme Forlangende, saa komme vi jo ikke af Stedet. Saa maa Rjøbenhavnerne finde sig i, at Sernbanetrafikken bliver indskrænket; det er ikke behageligt, men i ethvert Tilfælde indser jeg ikke Andet, end at det er bedre at finde sig deri fremfor uden den yderste Nødvendighed, ja endog uden Drøftelse, at modtage den Ordning, der her bydes. Det er dette, jeg har villet fremhæve, at af samtlige de Forslag, som ere opførte

paa Finantsloven, er dette det, som stærkest bærer Vidne om en slet Administration. Jeg beklager, at det er faldet i den høitærede nye Indenrigsministers Lod, som maaste for sit personlige Vedkommende ikke har væsentlig Andel i denne Administrationens Holdning, at maatte optage denne Arv efter sin Forgænger.

Scharling: Jeg vil blot tillade mig at bemærke, at jeg bestemt maa fastholde, at de 800,000 Kr. paa § 26 til den nye Sindsfygeanstalt ligesaa vel maa holdes ude af Sammenligning med Finantsloven fra i Sjør som de 433,000 Kr. paa § 20. Det er ikke saaledes, som det ærede Medlem sagde, at der her blot er Tale om en ny extraordinær Foranstaltning, som der kommer saa mange af paa § 26, men der er her Tale om et helt nyt Omraade, som slet ikke tidligere har vedkommet Statsstyrelsen. Det var et kommunalt Anliggende og har derfor ikke noget Tilbørende paa de foregaaende Finantslove. Det er ganske sikkert, at det ikke har været Rigsdagens eller Regjeringens Mening, at de Udgifter, som Vedtagelsen af Sindsfygeloven vilde medføre, skulde indvindes paa andre Administrationsgrenes Bekostning, men det er naturligvis i det Hele altid en mislig Sag at anstille en saadan rent summarisk Sammenligning mellem det samlede Beløb paa to Finantslove, thi Spørgsmaalet bliver paa mange Punkter dette: Er det paa det enkelte Budget givet, hvad der maa anses for nødvendigt? Det er klart, at dersom man vil følge den Regel for hvert Hundredtusind, der blev givet ud til Indenrigsministeriet, at stryge 100,000 Kr. paa Justitsministeriet, vilde man meget let komme til en billig Finantslov. Hvad angaar Spørgsmaalet om Udgifterne til Sernbaner, vil jeg blot henvisse til, hvad jeg før udtalte; jeg tror, at det var en meget fylldig Redegjørelse for mit Standpunkt overfor disse Udgifter. Jeg betragter det selvfølgelig ikke som i strengeste Forstand finantsielt at gjøre saadanne Udgifter, som ikke give nogen Rente, men jeg kan heller ikke betragte det som Toppunktet af finantsiel Visdom, at man indelutker saa mange som muligt af Statteydernes Penge i Statskassen; derimod mener jeg, at man bør anvende dem saa godt som muligt til Foranstaltninger, der udvikle det hele Samfund's økonomiske Velvære. Hvad angaar Rjøbenhavns Banegaard, da skal jeg ikke komme ind derpaa, da jeg kun har Ordet for en kort Bemærkning, men jeg er fuldstændig uenig med det ærede Medlem, og jeg finder det i ethvert Tilfælde høist mærkeligt, at man, fordi man